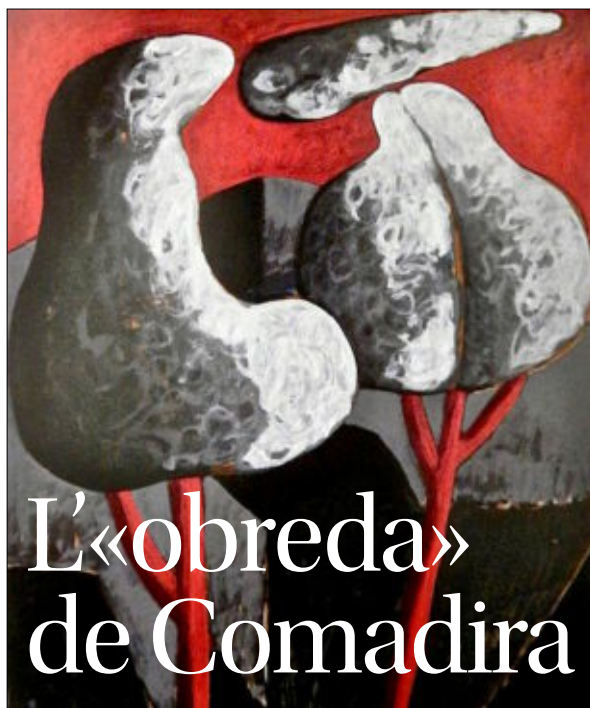

► 23 Enero, 2015

ESPAI VOLART ► LA FUNDACIÓ VILA CASAS PRESENTA UNA EXPOSICIÓ «RETROSPECTIVA, ANTOLOÒGICA I TEMÀTICA» QUE POSA AL DESCOBERT LA PREDILECCIÓ QUE L'ARTISTA DE GIRONA HA MOSTRAT PEL MÓN VEGETAL AL LLARG DELS ANYS.

Pròleg de Perejaume
► El catàleg editat per a l'ocasió compta amb un petit pròleg de Perejaume, un artista que sempre ha demostrat que la sensibilitat plàstica pot anar a companyada d'una veu poètica tant o més poderosa.

L'«obreda» de Comadira

NARCÍS COMADIRA

► **Espai VolART, Barcelona.** Carrer Ausiàs March, 22. ☎ **Del 22 de gener al 26 d'abril.** De dimarts a divendres de 17 a 20,30h. Dissabtes d'11 a 14h. i de 17 a 20,30h. Festius tancat.

EUDALD CAMPS

■ Manté plena vigència el que va escriure Jaume Subirana, fa poc més d'una dècada, a la Revista d'Igualada: «per diverses raons, un pot tenir la impressió que Narcís Comadira (Girona, 1942) en venir al món es va equivocar de lloc i, sobretot, de segle: pintor i poeta i dramaturg i viatger i gastrònom, pinta objectes amb l'ànima suspesa d'un Morandi, verseja amb l'oïda i la destresa d'un trobador occità, escriu obres de teatre burgès intel·ligent i tasta els plats i mira els llocs amb un paladar i uns ulls que són murrís però alhora molt més amorosos que els de Pla». Polifacètic, en primer lloc, però, per sobre de tot, poeta i pintor. I en la direcció que es vulgui: com en un procés de doble ècfrasi –o de *descriptio* llatina–, Comadira situa les imatges i les paraules en un mateix espai de significació que vol il·luminar el món d'avui i el dels nostres ancestres –sobretot els grecs i els llatins–, però també el món vist i filtrat per l'experiència i aquell altre que la imaginació ha

anat construït amb peces d'un calidoscopi amb aspecte inconfusible de trencadís geomètritzant. Comadira, pintor i poeta, o poeta i pintor i, justament per això, membre avantatjat d'una família que compta amb patriarques poderosos –Miquel Àngel o William Blake– i, a casa nostra, amb personalitats fetes de ploma i pinzell com Vayreda, Rusiñol, Torres-Garcia, Ràfols-Casamada, Tàpies, Antoni Llena i, és clar, l'imprescindible Perejaume amb la seva Obreda: tots ells han fet del maridatge entre la paraula i la imatge un ingredient essencial per entendre la

seva particular visió de l'art, transversal, sense fronteres, transhistòric i històric a l'hora, local i universal, humà (gens heroic) i, per sobre de tot, autèntic.

Ho explicava el mateix Comadira, ara fa 25 anys, a *Sense Escut*: «...No sé per què, però intueixo que només hi ha salvació per la via de l'austeritat, del rigor, de la duresa, i d'una ja del tot potser irrecuperable ingenuïtat... fer poesia i pintura, per a mi, no és més que lluitar en dos camps. Són dos llenguatges diferents, però la problemàtica de fons és la mateixa». I és que des de que Horaci va pronunciar en *l'Epístola als*

Pisons (que era la seva art poètica) el cèlebre vers «ut pictura poesis» (*com en la pintura, així en la poesia*), l'art s'ha inventat tants meandres com artistes hi ha hagut, sense deixar de banda, però, el llit sorrut d'un riu que no és altre que aquell definit per la precària existència humana inscrita en aquesta prodigiosa escenografia que anomenem món.

Sigui com sigui, l'exposició que des d'ahir es pot veure a la seu barcelonina de la Fundació Vila Casasa ens mostra el Comadira més arcàdic i ho fa, a més, rastrejant totes les empremtes que ens ha llegat al llarg del temps.